

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 004674 25 Кж 7
Бања Лука, 05.02.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Светлане Марић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Ање Давидовић, у кривичном предмету против оптужених Ј. Ћ., Б. Ч., Д. П., Д. Н. и Д. Т., због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207 став 3 у вези са ставом 2 и 1 Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју, бранилаца оптужених и оптуженог Б. Ч. изјављеним на пресуду Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004674 23 К 4 од 03.06.2025. године, у сједници вијећа одржаној дана 05.02.2026. године, у присуству браниоца оптуженог Д.Н., адвоката Александра Јокића из Бање Луке, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Добоју, оптуженог Б. Ч. и бранилаца оптужених Ј. Ћ., Б. Ч., Д. П., Д. Н. и Д. Т. и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004674 23 К 4 од 03.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004674 23 К 4 од 03.06.2025. године, оглашени су кривим оптужени Ј. Ћ., Б. Ч., Д. П., Д. Н. и Д. Т., због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207 став 3 у вези са ставом 2 и 1 Кривичног законика Републике Српске (КЗ РС) и оптужени Ј. Ћ., Б. Ч., Д. П. и Д. Т. осуђени на казне затвора у трајању од по 3 (три) године, а оптужени Д. Н. на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци, у коју је урачунато вријеме проведено у притвору, одузети су им предмети настали извршењем кривичног дјела и ослобођени су плаћања трошкова кривичног поступка.

Против ове пресуде жалбе су благовремено изјавили окружни јавни тужилац у Добоју, оптужени Б. Ч. и браниоци оптужених.

Окружни јавни тужилац пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи и оптуженим изрекне казна затвора у дужем трајању.

Оптужени Б. Ч. пресуду побија без навођења законских основа побијања, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда преиначи и он ослободи од оптужбе.

Бранилац оптужених Ј. Ћ., Б. Ч. и Д. Т., адвокат Ратко Кесић из Теслића, пресуду побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда преиначи и оптужени ослободе од оптужбе или укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Бранилац оптуженог Д. П., адвокат Биљана Бркић из Добоја, пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна или да се укине и предмет врати истом суду на поновно суђење.

Бранилац оптуженог Д. Н., адвокат Александар Јокић из Бање Луке, пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење или преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

Одговоре на жалбу тужиоца поднијели су оптужени Б. Ч., Д. П. и његов бранилац, са приједлогом да се жалба одбије као неоснована.

На сједници другостепеног вијећа, која је на основу члана 318 став 4 Закона о кривичном поступку Републике Српске (ЗКП РС) одржана у одсуству уредно обавијештеног оптуженог Д. Н., његов бранилац је изложио жалбу остајући код њених навода.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима, сходно одредби члана 320 ЗКП РС, овај суд је одлучио као у изреци из следећих разлога:

Све жалбе бранилаца, а према садржини и жалба оптуженог Б. Ч., пресуду побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка. Међутим, када треба да конкретизују које је то пропусти првостепени суд починио тиме повриједио одређену процесну норму која се сматра битном повредом, жалбе то углавном не чине или само индиректно указују своје жалбено излагање на критику чињеничног стања са којим су незадовољне. Тако жалба браниоца оптужених Ј. Ћ., Б. Ч. и Д. Т. након опширне критичке анализе чињеничног стања и одлуке суда да повјерује одређеним свједоцима, битну повреду налази у томе да пресуда уопште не садржи разлоге о одлучним чињеницама. То посебно указује у односу на оптуженог Д. Т. за кога сматра да не постоје докази о почињеном дјелу, а исказом свједока И. А. се не може утврдити виност и умишљај што суд у својој пресуди није довољно образложио. Овдје се очигледно ради о омашци када се критикује изрека пресуде јер се даљњим током образлагања критикује недостатак разлога о одлучним чињеницама. Ова критика је потпуно неоснована јер је суд детаљном оцјеном свих доказа које је изложио и образложио, а о чему ће бити ријечи у сегменту побијања чињеничне основе пресуде, дао образложење за утврђивање свих одлучних чињеница, па тако и облика виности овог оптуженог. Само образложење жалбе јесте негација ове тврдње јер кроз критику о прихватању исказа свједока А. улази у критику чињеница, а признаје постојање разлога

у пресуди, са којима се очигледно не слаже. Зато овај суд није нашао основаним жалбене приговоре којима се начелно указује на овакав пропуст првостепеног суда.

Оцјена свих доказа извршена је правилним методолошким приступом, у складу са чланом 295 став 2 ЗКП РС, а не супротно томе као што жалба браниоца оптуженог Д. П. оспорава када сугерише очигледно омашком указујући на повреду члана 287 став 2 ЗКП РС. Суд цијени доказе који су изведени на главном претресу, па тако и исказе свједока али њихову увјерљивост провјерава исказима које су дали и у истрази. Зато се приговор ове жалбе да таква оцјена није у складу са законом и Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода (ЕКЉП), не може прихватити као основана.

Оцјена свих доказа у спису, дати разлози о утврђеним одлучним чињеницама, очигледно не указују да те доказе није требало прибављати посебним истражним радњама, као то жалбом тврди оптужени Ч.. С обзиром да је суд из изреке изоставио капу са наркотицима која је одузета то и њено вјештачење постаје ирелевантно, па самим тим и жалбени приговор о потреби извођења тог доказа.

Жалба браниоца оптуженог Д. Н. погрешно сматра да је првостепени суд повриједио начело забране преиначења на горе када га је осудио по строжем закону него у ранијој пресуди која је укинута. Ово из разлога јер је ранија пресуда укинута уважавањем жалбе браниоца због битне повреде одредаба кривичног поступка, а жалба тужиоца којом је побијао чињенично стање и предлагао да се оптужени уважавањем те жалбе огласи кривим за теже дјело и строже казни остала због тога ирелевантна. Дакле, та пресуда је укинута да се у поновљеном поступку отклоне битне процесне повреде а тек потом испитају и приговори чињеничном стању, а слиједом тога правној оцјени и изреченој казни. С обзиром на постојање жалбе тужиоца у ранијем поступку која није могла из наведених разлога ни бити разматрана то је првостепени суд у поновљеном поступку био овлашћен да оптуженог огласи кривим за теже дјело које му се оптужбом стављало на терет и сходно томе изрекне одговарајућу казну. Значи да у свему томе нема повреде преиначења на горе али ни осталих повреда које жалба из тога изводи. Ова жалба приговара пресуди да није извршила оцјену доказа како је законом прописано, посебно супротстављене исказе, а да је некритички прихватила исказ свједока М. Ј. и да није потпуно и правилно унијела завршно излагање. Ови приговори нису основани јер је суд приликом одмјеравања казне цијенио да оптужени има двоје малољетне дјеце, што није на његову штету, па тако за њега и није важно је ли то одбрана изнијела, што претходно наводи да је једно дијете малољетно, јер је утврдио и цијенио право породично стање. Што се тиче завршне ријечи она овдје садржи у себи сублимирано стање претреса и став странака према изведеним доказима и дјелу које се оптуженом ставља на терет. Смисао завршног излагања које се наводи у пресуди је да то изнесе укратко, а не дословно и опширно, што је првостепени суд и учинио. Оцјена увјерљивости исказа свједока, који је као саучесник осуђен у издвојеном поступку по споразуму о признању кривице, је овдје извршена у склопу других доказа, са критичком провјером. Зато се на овом исказу може засновати пресуда тако да жалбени приговор којим се то негира није основан. Да ли је приликом спровођења посебне истражне радње надзор над свједоком Ј. између полицијских тимова предат док је он био заустављен или не овдје није одлучна чињеница јер је поуздано утврђено да је он праћен, куда се кретао и како је остваривао контакте. О приједлогу одбране за ДНК и дактилоскопско вјештачење суд је донио правилну одлуку да то одбије, са разлозима које прихвата и овај суд па на њих упућује и жалиоца. Оцјена разговора који су

прибављени посебним истражним радњама правилно је цијењена у овом кривичном поступку и позивање на другачији став суда из раније пресуде која више није на снази не чини ове доказе произвољно цијењеним, као што жалба погрешно сугерише. С обзиром на наведено није било сумње у постојање одлучних чињеница, па ни примјени начела *in dubio pro reo* на које се ова жалба позива.

С обзиром на изложено првостепени суд није починио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311 став 2 у вези са чланом 321, 295 став 2 и чланом 3 став 2 и става 1 тачка к) ЗКП РС на које су жалбе указале.

Све одлучне чињенице првостепени суд је правилно и потпуно утврдио. До тога је дошао правилно полазећи од исказа свједока М. Ј., повезујући га са исказима осталих свједока, затим са посебним истражним радњама и материјалним доказима. Овај свједок је детаљно, логично и увјерљиво, описао гдје, када, како од кога је преузимао и коме предавао дрогу. Све је то потврђено посебним истражним радњама, исказима осталих саслушаних свједока и материјалним доказима, тако да све заједно чини једну кохерентну цјелину у којој сваки од оптужених о коме свједочи има своје мјесто које му је изреком пресуде утврђено. Ово се односи и на правилно цијењене садржаје телефонских разговора које жалба браниоца оптужених Ђ., Ч. и Т. безуспјешно настоји да доведе у сумњу. Ова жалба тврди да оптужени Т. није био обухваћен посебним истражним радњама, што и није пресудно јер је исказом свједока И. А. поуздано утврђено да је он предузео радње које му се стављају на терет оптужбом. Садржај опојне материје је утврђен вјештачењем а његов проценат чистоте, посебно у дроги амфетамин спид, су без утицаја на постојање кривичног дјела. Жалбе настоје да негацијом приступа суда оцјени доказа и закључака о одлучним чињеницама које је на основу њих извео, исходују другачију чињеничну основу од оне у пресуди. Ово чине без одговарајућих увјерљивих аргумената који би се заснивали на истим или другим доказима који то побијају, зато су њихови аргументи без основа.

С обзиром да није починио битне повреде одредаба кривичног поступка, а да је све одлучне чињенице правилно и потпуно утврдио, првостепени суд је радње оптужених из изреке пресуде правилно правно оцијенио као кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207 став 3 у вези са ставом 2 и 1 КЗ РС и за то дјело их огласио кривим.

Овај суд је у вези са жалбом тужиоца, бранилаца оптужених Ј. Ђ., Б. Ч., Д. Т., Д. П. и на основу члана 322 ЗКП РС поводом жалбе оптуженог Б. Ч. и браниоца оптуженог Д. Н., испитао одлуку о кривичним санкцијама, па је нашао да су оне правилно изречене. Оглашавајући оптуженог кривим суд је правилно утврдио све олакшавајуће и отежавајуће околности које се стичу на страни оптужених и у складу са околностима извршења кривичног дјела изрекао оптуженим Ј. Ђ., Б. Ч., Д. П. и Д. Т. казне затвора у трајању од по 3 (три) године, а оптуженом Д. Н. од 3 (три) године и 6 (шест) мјесеци. По оцјени и овог суда изречене казне су правилно одмјерене, тако да представљају одговарајућу мјеру којом ће се остварити специјална и генерална превенција у оквиру законом прописане сврхе кажњавања. Зато код оваквих околности и начина извршења кривичног дјела, залагање жалбе тужиоца за строжим и жалби бранилаца за блажим кажњавањем није основано.

Одлука о мјери безбједности правилно је изречена примјеном члана 82 став 2 и члана 207 став 8 КЗ РС.

Из наведених разлога ваљало је на основу члана 327 ЗКП РС, жалбе тужиоца, бранилаца оптужених и оптуженог Бориса Чупића одбити као неосноване и побијану пресуду потврдити.

Записничар
Ања Давидовић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић